

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 83 0 Рс 039467 21 Рев
Бања Лука, 21.03.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари по тужби тужитељице А.Ц. из Ш., општина О., коју заступа пуномоћник Н.Ф., адвокат из К., против тужене Општине О., коју заступа пуномоћник Д.К., адвокат из З., ради заштите права из радног односа, те по противтужби тужене-противтужитељице Општине О., против тужитељице-противтужене А.Ц., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене-противтужитељице против пресуде Округног суда у Бијељини број 83 0 Рс 039467 21 Рсж 2 од 23.06.2021. године, на сједници вијећа одржаној дана 21.03.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се дјелимично усваја, обје нижестепене пресуде се укидају у дијелу којим је:

-утврђено да је тужитељица-противтужена у периоду од 27.02.2018. до 05.03.2018. године обављала послове в.д. секретара Скупштине општине О., те одлучено о успостави радно правног статуса тужитељице, о исплати накнаде плате, топлог obroка, те уплати законских доприноса за наведени период

-одлучено о захтјеву за исплату накнаде плата за период од 22.06.2018. године па до повратка на рад,

те се тужба тужба тужитељице-противтужене у том дијелу одбацује.

У осталом дијелу, којим су поништене одлуке о разрјешењу и престанку радног односа и наложено враћање на рад и којим је првостепена пресуда укинута и противтужба тужене-противтужитељице одбачена, ревизија се одбија.

Свака странка сноси своје трошкове поступка (првостепеног, другостепеног и ревизионог поступка).

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Зворнику број 83 0 Рс 039467 20 Рс 2 од 02.12.2020. године утврђено је да је тужитељица-противтужена (у даљем тексту: тужитељица) обављала послове радног мјеста вршиоца дужности секретара Скупштине општине О. у периоду од 27.02.2018. године до 05.03.2018. године. Утврђено је да су незаконита: рјешење о разрјешењу тужитељице са радног мјеста секретара Скупштине општине О. број ... од 25.04.2018. године, рјешење Начелника општине О. број ... од 27.04.2018. године и рјешење Одбора за жалбе општине О. број: ... од 15.06.2018. године,

те су наведена рјешења поништена и туженој-противтужитељици (у даљем тексту: туженој) је наложено да тужитељици успостави радно правни статус и исту врати на радно мјесто под условима у складу са рјешењем туженог број ... од 13.03.2018. године и рјешењу број ... од 05.03.2018. године, почев од 01.04.2018. године. Тужена је обавезана да тужитељици исплати припадајуће доспјеле мјесечне плате за период од 22.06.2018. године до 08.02.2019. године у укупном износу од 9.305,90 КМ, за мјесец фебруар 2019. године (од 09.02.2019. године до 28.02.2019. године) новчани износ од 816,32 КМ, са законском затезном каматом на сваки наведени новчани износ почев од 01.03.2019. године па до исплате, као и да тужитељици исплати припадајућу доспјелу плату за мјесец март 2019. године и све наредне мјесеце до успостављања радно правног статуса, односно до повратка на рад, у мјесечним износима од по 1.224,00 КМ, са законском затезном каматом на сваки доспјели а неисплаћени мјесечни износ плате почев од 1. у мјесецу за претходни мјесец па до исплате (став 1. изреке пресуде).

Истовремено, одбијен је тужбени захтјев тужитељице да се тужена обавезе да тужитељици за период од 27.02.2018. године до 05.03.2018. године успостави радно правни статус, да је пријави код надлежне Пореске управе са временом почетка рада од 27.02.2018. године и одјави са временом престанка рада 05.03.2018. године, као и да тужитељици исплати новчани износ од 289,30 КМ на име припадајуће неисплаћене плате са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате, да тужитељици исплати новчани износ од 41,50 КМ на име накнаде за топли оброк, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате, те да у корист Фонда за ПИО РС уплати новчани износ од 88,75 КМ (став 2. изреке пресуде).

Одбијен је противтужбени захтјев тужене да се утврди да тужитељица у тренутку доношења одлуке о избору в.д. секретара Скупштине општине О. која је донијета од стране Скупштине општине О. на сједници одржаној дана 18.10.2017. године (одлука број: ... од 19.10.2017. године) није испуњавала посебни услов за избор за секретара скупштине тужене из члана 51. став 3. тачка 2) Закона о службеницима и намјештеницима у органима јединице локалне самоуправе РС тј. да тужитељица у тренутку доношења наведене одлуке није имала најмање три године радног искуства у траженом степену образовања, односно звања, те да се утврди да је због наведеног незаконито свако обављање послова в.д. секретара Скупштине општине О. од стране тужитељице у периоду од 01.11.2017 године до 05.03.2018. године, као и да се утврди да тужитељица, у тренутку доношења одлуке о именовану секретара Скупштине општине О. која је донијета од стране Скупштине општине О. на сједници дана 02.03.2018. године (одлука број: ... од 05.03.2018. године) није испуњавала посебни услов за избор за секретара скупштине туженог из члана 51. став 3. тачка 2) Закона о службеницима и намјештеницима у органима јединице локалне самоуправе РС тј. да тужитељица у тренутку доношења наведене одлуке није имала најмање три године радног искуства у траженом степену образовања, односно звања, те да је због наведеног тужитељица незаконито засновала радни однос код тужене по рјешењу тужене број ... од 13.03.2018. године (став 3. изреке пресуде).

Тужена је обавезана да тужитељици надокнади трошкове парничног поступка у износу од 916,00 КМ, док су одбијени захтјеви парничних странака за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђених до потраживаних износа, као неосновани (став 4. изреке пресуде).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број 83 0 Рс 039467 21 Рсж 2 од 23.06.2021. године, жалба тужитељице је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначена:

- у цјелости у ставу 2. изреке тако што је усвојен тужбени захтјев тужитељице и тужена је обавезана да тужитељици за период од 27.02.2018. године па до 05.03.2018. године успостави радно правни статус, да је пријави код надлежне Пореске управе са временом почетка рада од 27.02.2018. године и одјави са временом престанка рада 05.03.2018. године, да тужитељици исплати новчани износ од 289,30 КМ на име припадајуће неисплаћене плате, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате, да тужитељици исплати новчани износ од 41,50 КМ на име неисплаћене накнаде за топли оброк, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате, као и да у корист Фонда за ПИО РС уплати новчани износ од 88,75 КМ.

- дјелимично у досуђујућем дијелу става 4. изреке, тако што је тужитељици поред досуђеног износа од 916,00 КМ на име накнаде трошкова поступка досуђен још и износ од 4.334,00 КМ (укупно: 5.250,00 КМ),

док је у преосталом дијелу жалба тужитељице одбијена и првостепена пресуда у одбијајућем дијелу одлуке о трошковима поступка је потврђена.

По жалби тужитељице, првостепена пресуда, у дијелу којим су одбијени противтужбени захтјеви тужене (став 3. изреке), је укинута и противтужба тужене је одбачена.

Жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда, у усвајајућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву (став 1. изреке првостепене пресуде) и у усвајајућем дијелу одлуке о трошковима поступка (дио став 4. изреке првостепене пресуде), је потврђена.

Тужена је обавезана да тужитељици надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 900,00 КМ. Захтјев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужена због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев тужитељице одбије као неоснован или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељица предлаже да се изјављена ревизија одбаци као недозвољена или да се иста одбије као неоснована.

Ревизија је дјелимично основана.

Према стању списка предмета, тужитељица је првостепеном суду поднијела двије тужбе против тужене, ради заштите права из радног односа, те је рјешењем првостепеног суда спојено расправљање по обе тужбе. Коначним захтјевом тужитељица је затражила:

-да се утврди да је тужитељица у периоду од 27.02.2018. до 05.03.2018. године обављала послове в.д. секретара, па да се тужена обавеже да тужитељици за тај период успостави радно правни статус, да је пријави код надлежне Пореске управе са почетком рада 27.02.2018. и одјави са 05.03.2018. године, да јој на име неисплаћене плате за наведени период исплати 289,30 КМ, на име накнаде топлог obroка износ од 88,75 КМ и да за тужитељицу у корист Фонда за ПИО РС уплати 88,75 КМ,

-да се утврди да су незаконита рјешење тужене о разрјешењу тужитељице са радног мјеста секретара Скупштине општине О. број ... од 25.04.2018. године, рјешење Начелника општине О. број ... од 27.04.2018. године и рјешење Одбора за жалбе општине О. број: ... од 15.06.2018. године, да се туженој наложи да тужитељицу врати на рад почев од 01.04.2018. године, као и да јој исплати плате за период од 22.06.2018. године па до повратка на рад, у износима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Током поступка у овој парници тужена је истакла противтужбени захтјев којим је затражила да се утврди да тужитељица у моменту доношење одлуке о избору за в.д. секретара Скупштине општине О. није испуњавала услове тог радног мјеста, као и да се утврди да у моменту доношења одлуке о избору за секретара Скупштине општине О. није испуњавала исте услове.

Одлучујући о захтјевима странака, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је тужитељица именована за в.д. секретара на сједници Скупштине општине О. 18.10.2017. године, која одлука је писмено израђена и достављена тужитељици; да тужитељица није писмено обавјештена о почетку рада, већ ју је о почетку рада телефонским путем обавјестио предсједник Скупштине општине; да начелник општине О. није донио рјешење о заснивају радног однос између тужитељице и тужене; да је тужитељица обављала послове в.д. секретара Скупштине општине О. у периоду од 01.11.2017. године па до 05.03.2018. године; да је у вријеме именовања за в.д. секретара тужитељица имала 2 године, 11 мјесеци и 27 дана радног искуства у траженом степену образовања; да је иста рјешењем тужене од 05.03.2018. године разрјешена дужности в.д. секретара због окончања поступка именовања; да је рјешењем Скупштине општине О. број ... од 05.03.2018. године тужитељица именована за секретара Скупштине општине О. до краја мандата сазива Скупштине општине О.; да је рјешењем број ... од 13.03.2018. године тужитељица примљена у радни однос на мандатни период сазива Скупштине општине О.; да је рјешењем тужене број ... од 25.04.2018. године тужитељица разрјешена са мјеста секретара Скупштине општине О., због неиспуњавања посебних услова конкурса у погледу радног искуства у траженом степену образовања; да је рјешењем начелника општине О. број ... од 27.04.2018. године тужитељици код тужене престао радни однос, због утврђења да је незаконито засновала радни однос.

На темељу тих чињеница, те имајући у виду да начелник општине, у смислу одредбе члана 49. став 1. тачка 15. Закона о локалној самоуправи (Службени гласник РС, број 97/16, даље: ЗЛС), није подносио иницијативу да се до одлуке суда обустави од извршења одлука са сједнице од 18.10.2017. године којом је тужитељица именована за в.д. секретара, као и да одлука о именовању тужитељице за в.д. секретара није оспорена било каквим правним средством, првостепени суд је закључио да ова одлука производи правна дејства. Како је на основу ове одлуке начелник био дужан закључити уговор о раду са тужитељицом (члан 49. став 1. тачка 16. ЗЛС), односно донијети рјешење којим ће се тужитељици засновати радно правни статус, првостепени суд налази да због незаконитог поступања начелника тужитељица није могла да трпи штетне посљедице, а наведено поготово што према одредби члана 51. став 5. Закона о службеницима и намјештеницима у органима јединице локалне самоуправе (Службени гласник РС, 97/16, даље: ЗСНЈЛС) тужитељица за свој рад била одговорна предсједнику Скупштине општине, који ју је обавјестио о почетку рада. Међутим, имајући у виду да је одредбом члана 151. ЗСНЈЛС прописан поступак заштите права службеника, те утврђујући да тужитељица није поступила у складу са том законском одредбом, првостепени суд је закључио да нису испуњени законски услови за судску заштиту права, па је из тог разлога одбио захтјев тужитељице за успоставу радно правног статуса у периоду од 27.02.2018. године до 05.03.2018. године, што укључује пријаву код надлежне Пореске управе, исплату плате у износу од 289,30 КМ, накнаду за топли оброк у износу од 41,50 КМ и уплату доприноса у корист Фонда ПИО РС у износу од 88,75 КМ. Првостепени суд усваја дио тужбеног захтјева за утврђење да је у периоду од 27.02.2018. до 05.03.2018. године тужитељица обављала послове в.д. секретара налазећи да се у том дијелу ради о

утврђујућој тужби из одредбе члана 54. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), у односу на коју се не примјењује одредба члана 151. ЗСНЈЛС. Полазећи од одредбе члана 51. став 3. ЗСНЈЛС, која прописује услове за обављање послова секретара (дипломирани правник, 3 године искуства у траженом степену образовања и положен стручни испит), те од правне природе радног искуства, које није нормирано ЗСНЈЛС, већ је дефинисано одредбом члана 8. став 3. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске“, бр. 1/16 и 66/18) и представља знање и вјештине стечене за вријеме обављања послова у одређеном степену стручне спреме, те имајући у виду утврђену чињеницу – да је тужитељица обављала послове в.д. секретара у периоду од 01.11.2017. до 05.03.2018. године, првостепени суд је закључио да је у вријеме расписивања конкурса за мјесто секретара (30.01.2018. године) тужитељица имала радно искуство које је правно релевантно за посао секретара, без обзира што није имала заснован радни однос у периоду од 01.11.2017. до 05.03.2018. године. Налазећи да тиме нису испуњени услови за престанак радног односа, по одредби члана 141. ЗСНЈЛС на коју се позвала тужена (према којој службенику престаје радни однос ако се утврди да је незаконито засновао радни однос), као и да је у конкретном случају дошло до повреде поступка разрјешења, прописаног одредбом члана 192. став 1. Пословника о раду скупштине (Службени гласник општине О., број 3/17), првостепени суд је усвојио захтјеве тужитељице за поништење одлуке о разрјешењу и престанку радног односа, те је наложио и враћање на рад до истека мандата, као и исплату плата (на темељу података из налаза вјештака економске струке). Првостепени суд је одбио противтужбени захтјев тужене за утврђење да тужитељица није испуњавала услове за извор на мјесто в.д. секретара, образлажући то недостатком правног интереса, док је одбио противтужбени захтјев за утврђење да тужитељица није испуњавала услове за радно мјесто секретара, налазећи да овај дио противтужбеног захтјева није основан, код предњег утврђења да тужитељица у моменту именовања на мјесто секретара јесте испуњавала прописане законске услове.

Одлучујући о жалбама странака, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења, као и правне закључке првостепеног суда у односу на усвајајући дио одлуке о тужбеном захтјеву. Међутим, оцјеном изведених доказа (захтјев начелнику за регулисање радно правног статуса од 16.05.2018. године, одговор од 08.06.2018. године и закључак Одбора за жалбе тужене од 13.07.2018. године, те тужба суду дана 27.98.2018. године), другостепени суд утврђује да је тужитељица испунила услове за судску заштиту и у погледу тужбеног захтјева који се тиче периода обављања послова в.д. секретара. Прихватајући утврђење првостепеног суда да је тужитељица у спорном периоду обављала послове в.д. секретара, другостепени суд дјелимично усваја жалбу тужитељице и првостепену пресуду преиначава у одбијајућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву тако што налаже успоставу радно правног статуса за период 27.02.2018. до 05.03.2018. године, те исплату плата и топлог obroка и уплату доприноса за исти период. Из наведених разлога, у цјелости одбија жалбу тужене. У погледу одлуке о противтужбеном захтјеву, налазећи да је о испуњености услова за радно мјесто в.д. секретара и секретара одлучивано по тужби тужитељице и да су противтужбени захтјеви инкорпорирани у тужбени захтјев, другостепени суд закључује да постоји литиспенденција, па позивом на одредбу члана 67. став 3. ЗПП, поводом жалбе тужитељице, првостепену пресуду укида у дијелу одлуке о противтужбеном захтјеву и противтужбу тужене одбацује.

Одлука другостепеног суда није у свему правилна ни законита.

У погледу захтјева тужитељице: да се тужена обавезе да тужитељици за период 27.02.2018. до 05.03.2018. године успостави радно правни статус, да је пријави код

надлежне Пореске управе са почетком рада 27.02.2018. и одјави са 05.03.2018. године, да јој на име неисплаћене плате за наведени период исплати 289,30 КМ, на име накнаде топлог оброка износ од 88,75 КМ и да за тужитељицу у корист Фонда за ПИО РС уплати 88,75 КМ, за разлику од првостепеног суда (осим дијела за утврђење да је тужитељица обављала послове в.д. секретара у периоду од 01.11.2017. до 05.03.2018. године), другостепени суд утврђује да су испуњени законски услови за пружање судске заштите, који став по оцјени овога суда није правилан.

Одредбом члана 151. став 1. ЗСНЈС прописано је да се ради остваривања својих права службеник писмено обраћа градоначелнику, односно начелнику општине. Против акта којим је одлучено о његовим правима или обавезама, изузев о статусним питањима, службеник има право да поднесе приговор, о којем је начелник општине дужан да одлучи у року од 30 дана од дана подношења (став 2. и 3.). Ако градоначелник, односно начелник општине у утврђеном року не одлучи о поднесеном приговору или ако службеник није задовољан одлуком поводом поднесеног приговора, службеник се може обратити Одбору за жалбе у року од 15 дана од дана пријема одлуке, односно истека рока у коме је требало одлучити о поднесеном приговору (став 5.). Ако је службеник незадовољан одлуком Одбора за жалбе или ако Одбор за жалбе није одлучио о жалби у року од 30 дана од дана подношења жалбе, сматраће се да је жалба одбијена, а службеник може поднијети тужбу надлежном суду у року од 30 дана од дана достављања одлуке Одбора, односно истека рока за рјешавање по жалби (став 6.). Ако Одбор за жалбе није одлучио по жалби из основа утврђених чланом 153. став 1. овог закона (које се између осталог односе на статусна питања) у роковима прописаним овим законом, службеник може поднијети тужбу надлежном суду у року од 30 дана од истека рока за рјешавање по жалби.

Према одредби члана 153. став 1. ЗСНЈС Одбор за жалбе, у складу са овим законом и другим прописима, одлучује у другом степену, између осталог, о жалбама које се односе на статусна питања службеника. Сагласно одредби члана 153. став 2. истог закона под статусним питањем службеника подразумевају се заснивање радног односа, премјештај, распоређивање, оцјењивање, напредовање, дисциплинска одговорност и престанак радног односа.

У конкретном случају, у односу на овај дио тужбеног захтјева, тужитељица се захтјевом од 16.05.2018. године обратила начелнику општине О., а Одбору за жалбе обратила тек по пријему рјешења начелника од 08.06.2018. године, док је тужбу суду поднијела дана 27.08.2018. године.

Наведени захтјев се тиче успостављања радно правног статуса тужитељице за период у којем је обављала послове в.д. секретара (од 01.11.2017. до 05.03.2018. године), а првобитним захтјевом из тужбе су тражена права за сав наведени период, док је током поступка тужитељица повукла дио захтјева и затражила наведена права од 27.02.2018. године до 05.03.2018. године. Према томе, тужитељица се са захтјевом за остварење наведених права први пут (супротно није тврдила нити доказивала) туженој није обраћала током трајања периода за који се тражи успостава права, нити непосредно по истеку тог периода, односно није се обраћала по сазнању за повреду наведених права (за изостанак плата је имала сазнања сваког мјесеца, док за неуписивање радног стажа најкасније истеком тог периода), већ је наведени захтјев (који се тиче обављања послова в.д. секретара) поднијела након што је истекао сав наведени спорни период и иста је именована за секретара, те је у априлу 2018. године разрјешена, када јој је и престао радни однос код тужене (27.04.2018. године), те када је већ била преклудирана у заштити ових права.

Кад се имају у виду наведени законски услови, односно прописани рокови (који су преклузивне нарави) за остварење заштите права код суда, произлази да у погледу овог дијела захтјева ти услови нису испуњени. Стога, те имајући у виду да се првим дијелом овог захтјева тражи утврђење чињеница, произлази да је правилно поступање суда налагало да се тужба тужитељице у овом дијелу захтјева одбаци.

У погледу дијела захтјева да се утврди да су незаконита рјешење тужене о разрјешењу тужитељице са радног мјеста секретара Скупштине општине О. број ... од 25.04.2018. године, рјешење Начелника општине О. број ... од 27.04.2018. године и рјешење Одбора за жалбе општине О. број: ... од 15.06.2018. године, да се туженој наложи да тужитељицу врати на рад почев од 01.04.2018. године, као и да јој исплати плате за период од 22.06.2018. године па до повратка на рад, тужитељица је у складу са одредбом члана 153. став 1. ЗСНЛС жалбу поднијела Одбору за жалбе, који је рјешењем од 15.06.2018. године жалбу одбио, након чега се иста обратила суду, чиме су испуњени законски услови за пружање судске заштите.

Међутим, у поднесеној тужби првобитним захтјевом тужитељица је затражила да се пониште одлуке о разрјешењу и престанку радног односа, те да се наложи враћање на рад, док није тражила исплату плата. Тужитељица је тек у писменом поднеску од 07.11.2018. године затражила да се тужени обавезе да јој исплати плате почев од 01.04.2018. године, не наводећи до када, да би тек поднеском од 21.02.2019. године овај дио захтјева одредила за период од 01.04.2018. године па до повратка на рад. Како је захтјев за плаћање плата самосталан захтјев у односу на захтјев за поништење одлука, произлази да је тужба тужитељице у овом дијелу захтјева поднесена по протеклу преклузивног законског рока од 30 дана за подношење тужбе суду. Стога је, у овом дијелу, нижестепене пресуде ваљало укинути и тужбу тужитељице одбаци.

По оцјени овога суда, правилан је закључак нижестепених судова да тужитељици радни однос код тужене није престао у складу са законом (одредба члана 141. став 1. тачка 14. ЗСНЛС). Наиме, обављајући послове в.д. секретара у периоду од 01.11.2017. до 05.03.2018. године, тужитељица је стекла недостајуће искуство у одговарајућем степену стручне спреме, без обзира на чињеницу да је незаконито именована за в.д. секретара (јер су јој у моменту именовања недостајала три дана), па је тиме у моменту именовања за секретара општине у свему испуњавала законом прописане услове. Стога, нису основани ревизиони наводи тужене да и „радно искуство мора бити законито“. Према томе, тужитељици није могао престати радни однос због незаконитог заснивања радног односа, па нису законита рјешења тужене о разрјешењу и престанку радног односа. Тиме, као и због повреде процедуре разрјешења, је правилно нижестепеним одлукама усвојен захтјев тужитељице за поништење оспорених одлука, као и за враћање на рад почев од 01.04.2018. године до истека мандатног период именовања.

Тужена у ревизионим наводима изричито не спори одлуку другостепеног суда о противтужбеном захтјеву. Уосталом, противтужбени захтјев је садржан у виду претходног питања тужбеном захтјеву, па тужена нема правног интереса за тражена утврђења (при чему је противтужбени захтјев тако формулисан да се у претежном дијелу своди на утврђење чињеница), па другостепени суд није погријешно када је првостепену пресуду у овом дијелу укинуо и противтужбу одбацио.

Из датих разлога, примјеном одредбе члана 249. став 2. и 248. ЗПП, одлучено је као у изреци.

С обзиром на одлуку која је донесена по ревизији, овај суд је у смислу одредбе члана 297. став 2. ЗПП одлучио о трошковима цијелог поступка. Имајући у виду коначан исход ове парнице, тужитељица је суштински успјела са незнатним дијелом тужбеног захтјева, а ни тужени није успио са противтужбеним захтјевом. Стога је овај суд, примјеном одредбе члана 386. став 1. ЗПП, одлучио да свака странка сноси своје трошкове целокупног поступка.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић